

STAP VOOR STAP NAAR MEDIUMSCHAP

VERANTWOORDING

Tijdens mijn nu meer dan 30-jarige loopbaan als "medium" werden mij bij herhaling bepaalde vragen gesteld. In een aantal artikelen in ons Verenigingsblad O.d.V.-Nieuws ben ik daarop vele malen zo goed mogelijk ingegaan. Daar men mij nog steeds deze en dergelijke vragen stelt en ons verenigingsblad slechts in beperkte oplage verscheen, meende ik er goed aan te doen een aantal van deze gegevens in een brochurevorm samen te vatten. Om het geheel duidelijk te groeperen heb ik hierbij in afwijking van alles wat in het OdV-Nieuws verscheen punten en gegevens zoveel mogelijk chronologisch ingedeeld.

Men dient hierbij wel te beseffen, dat ik zelf eerst rond mijn 28e jaar enig begrip kreeg voor het z.g. paranormale, dat in mijn leven altijd wel ergens een rol speelde. Dit is echter zeker geen biografie. Wanneer ik al gegevens verstrek over enkele periode van mijn leven zo gebeurt dit alleen, omdat ik meen hierdoor mijn wezen, denken en benadering van het paranormale duidelijker te maken. Het een en ander houdt wel in, dat ik alles herschreven heb en tracht U een zo samenhangend mogelijk geheel voor te zetten. Daarom ook werd bij de indeling een aantal "kopjes" aangebracht: wie bepaalde vragen koestert kan zich aan de hand daarvan oriënteren. Het laat zich niet vermijden, dat ook een aantal van mijn eigen denkbeelden omtrent mijn gave hierbij aan de orde worden gesteld. Maar dit geschrift is zeker geen handleiding voor hen die hopen ook medium te worden, iets wat een grote belasting kan zijn en daarom lang niet voor een ieder aan te bevelen zou zijn.

Alle delen staan uiteraard in de ik-vorm. Namen worden alleen genoemd wanneer dit onvermijdelijk scheen. Alle plaatsen en personen worden echter geheel naar waarheid aangeduid. Ik hoop de lezer hiermede een dienst bewezen te hebben. In ieder geval zal een verwijzing naar dit werkstukje mij persoonlijk ontheffen van de taak steeds weer dezelfde verhalen te vertellen als antwoord op steeds weer dezelfde vragen mij steeds weer door andere mensen gesteld. Daar, waar ik van feiten overstap op theorieën en denkbeelden is dit duidelijk vermeld.

Karel van der Nagel.

EEN BIJZONDER KIND

Amsterdam. De Klerkstraat, bijna 60 jaar geleden. De zomer is warm. Een buurman had voor de kleine Karel, toen nog Kees genoemd, een zandkist gemaakt: een grote pakkist, gevuld met zand dat warm was van de zon, voorzien van een opstaande lat, waaraan middels koord en een oogje een "vlag" gehesen kan worden. Rondom op de balkons luieren mensen in de zon. Moeder is bezig in de winkel heiligenbeelden en boeken en heeft haar kleine jongen in de zandkist gedeponereerd. Goed voor hem in de zon en hij is meteen even uit de weg. Op het balkon boven onze woning verscheen een enkele jaren ouder jongetje met een pijpje en wat sop om zich aan het edele bellenblazen te wijden. De glimmende dingen trekken mijn aandacht, natuurlijk. En wat doe je dan als peuter? Je probeert ze te pakken.

Al snel holde ik op wat wankelende beentjes heen en weer, steeds maar omhoog kijkend om die glimdingen te vangen. Het jongetje boven speelde het spel mee, blies steeds meer bellen, moedigde mij aan. Een zuchtje wind deed een van de zeepbellen dicht naar de muur van ons huis drijven. Achteruitlopend volgde ik. Welk kind van die leeftijd denkt er aan, dat daar ergens een diep verzonken kelderraam loert? De diepte van de betonnen vensterput moet meer dan een meter geweest zijn. De kelder zelf, nogal diep, lag zeker nog 2½ meter dieper voor je de betonnen vloer bereikte. Zaken die ik pas later heb gehoord, maar die de buurt kennelijk wel degelijk besepte. Een enkele pas te veel naar achteren, glasgerinkel en Keesje verdween in de diepte. Verschillende balkonzitters en -zitsters moeten wel onmiddellijk op weg gegaan zijn om mijn moeder het nare nieuws te brengen want ik herinner mij vaag dat trap, gang en huiskamer tjokvol waren toen ik boven kwam.

Mogelijk meende men meteen een lijkwake te moeten houden. Dat is ze dan wel tegengevallen: toen mijn moeder bleek en haastig de kelder binnen stormde, een buurman op de hielen, hing ik rustig glimlachende, het hoofd naar beneden, aan een spijker: het hoofd een halve meter boven de anders mogelijk fatale vloer. Nadat de eerste drukte was weggeëbd en "och toch" de wond met glassplinters in mijn scalp voldoende bewonderd was, kreeg ik een snoepje en vroeg iemand mij, waarom ik niet gehuild had. Voor mij was het antwoord eenvoudig: toen ik viel was er een mooie witte juffrouw die mij vasthield en zei, dat moeder zo wel zou komen. Ondertussen neuriede zij iets voor mij. Het feest eindigde met een bezoek aan de GGD, meer snoep en een voortijdige bedrust met "beer" - mijn speelgoed - in mijn armen. Over mijn fantastische verhaal werd lange tijd niet meer gesproken. Rond 8 jaren later bladerde ik bij een tante in een fotoalbum en vond daar een afbeelding, die mij bekend voorkwam: de witte dame. Het bleek een vroeg overleden zuster van mijn moeder te zijn. Zij was al jaren dood voor ik geboren werd. En, zo vertelde tante mij, zij was lid van een operettevereniging en had zelfs in het Paleis voor Volksvlijt en in de zaal van de dierentuin bij enkele uitvoeringen als alt veel applaus geogst. Op zijn minst een vreemde geschiedenis. Maar het werd nog erger: mijn moeder had zich bekeerd tot het katholieke geloof en bezocht dan ook de kerk. Uiteindelijk nam zij ook mij eens mee daarheen.

Nu had ik sinds ik op mijn hoofd gevallen was wel zo nu en dan vage schimmen gezien, maar leerde al snel dat elke opmerking in die richting alleen maar een ijzig zwijgen uitlokte. Maar wat ik in die kerk zag was zo mooi, dat ik mijn mond niet kon houden: toen de priester even aan het altaar bezig was, zag ik opeens twee wezens, die ik "engelen" noemde. Zij maakten een grote indruk op mij want zelfs nu ben ik hen nog niet vergeten. De wezens leken niet op mensen. Hun gezicht leek eerder op een welwillende uitbeelding van een Balinese tempelwachter. Zij hadden een soort vleugels als die van een vlinder, maar dan met heel fijne kleuren die voortdurend schenen te wisselen. Het leek of zij in extra zonlicht stonden, zacht, geelwit en toch flonkerende alsof er onzichtbare lovertjes in rondreven.

Jammer genoeg vond mijn moeder het verhaal zo belangrijk dat zij mij meteen meesleepte naar de pastoor, die heel wat moeite had om mij met behulp van enkele polkabrokken uiteindelijk zover te krijgen, dat ik antwoord gaf. Eerst was de goede man geloof ik erg onder de indruk, maar toen ik, en nu vrijwillig en spontaan opmerkte dat ik het zo jammer vond dat de wezens al weg gingen toen die meneer naar boven klauterde en ging praten - de preekstoel en de pastoor in kwestie met zijn betoog - werd hij opeens minder vriendelijk en gaf mijn moeder de raad het kind dergelijke fantastische verhalen af te leren. Daarna was het vele jaren stil op het paranormale front.

HALFTRANCE

Toen ik ongeveer 8 jaar oud was, werd ik eens meegenomen naar vrienden. De man in kwestie was Ad Harkink, later een bekend spiritistisch spreker, toen kok in het vegetarische hotel Pomona in Den Haag. Wij kregen een lekker diner - mogelijk vergis ik mij, maar ik dacht dat er wel degelijk vlees op tafel kwam - waarna de heer des huizes enkele liederen zong. Mogelijk heel goed, maar mij viel vooral de "bibber" in zijn stem op. Daarna werden alle lichten gedoofd op een enkele schemerlamp bij de kachel na. Ik kreeg een jaargang van de "Prins" in handen gedrukt met het vermaan nu even stil te zijn. De volwassenen groepeerden zich rond de tafel, waarop een soort tekenmap werd neergelegd en een vreemd wagentje met een potlood werd gedeponereerd. Nu weet ik, dat het de bedoeling was een séance met de planchette te houden, maar toen vond ik het alleen maar raar. Ik wilde wat plaatjes gaan kijken toen ik tot mijn verbazing opeens bemerkte dat ik zat te praten. Wat ik precies gezegd heb weet ik niet meer, alleen herinner ik mij nog vaag dat ik sprak over iets wat in orde zou komen en een huisje met klimop. Het resultaat was voor mij echter prettiger: ik kreeg limonade, het licht werd aangedaan en ik mocht kijken naar allerhande dingen in een kast terwijl de volwassenen op hun onbegrijpelijk wijze telkens onderling fluisterden, wat dan weer onderbroken werd om mij een koekje of een stukje gekandeerd fruit aan te bieden.

Wel herinner ik mij, dat iemand op een gegeven ogenblik iets zei over halftrance, waarna onmiddellijk de gebruikelijke kreet "denk om het kind" volgde. Pogingen om te weten te komen wat dat gekke woord betekende hadden geen resultaat. Mijn grootvader vertelde mij uiteindelijk dat dat een vakterm voor idioten was. Waarvan ik niets begreep, maar waarmee ik kennelijk vrede heb gehad. Kortom, als kind had ik kennelijk al bepaalde gaven, maar daarover werd gezwegen en dus wist ik er zelf niets van af.

UITTREDEN MOET JE LEREN

Mijn opvoeding was nogal heterogeen: mijn moeder was katholiek, mijn grootvader van vaders zijde was godsdienstleraar in de kapel "Uw Koninkrijk Kome" mijn grootvader van moederszijde was een dageraadsmann, een van mijn tantes deed aan theosofie, een ander geloofde - naar ik meen - in niets. Daardoor kon ik bijna altijd wel iemand vinden die mij mijn zin gaf. Het was voor mij dan ook een bittere tijd toen ik op een kostschool geplaatst werd. Saint Louis in Oudenbosch moest zich verder met mijn opvoeding bemoeien. Overdag ging het nog wel. Maar heel wat nachten lag ik snikkend wakker in een couchette op een grote slaapzaal, waar om de zoveel tijd de vilten sloffen van de surveillant langs ritselden. Tijdens een van mijn wanhoopsstemmingen zag ik opeens, en duidelijk, niet doorzichtig of zo, de witte dame weer. Zij stond naast mijn bed, troostte mij en zei, dat ik wel even met haar mee mocht naar huis. Even draaide alles kleurig rond mij alsof ik in een kaleidoscoop gevallen was en daar zag ik mijn Moeder. Zij sliep. In een andere kamer lag mijn grootvader. Maar het was nogal rommelig.

Al probeerde ik mijn moeder wakker te krijgen, die sliep door en mompelde zoiets van: slaap maar lekker, Keesje. Ik weet niet, hoe lang deze beleving duurde. Zeker is, dat ik die morgen heel wat opgewekter naar het waslokaal liep dan al die vorige dagen. Ik kreeg in de volgende dagen ook beter contact met andere jongens. Maar vergeten deed ik mijn beleving niet. Nadat ik meerdere avonden vergeefs geprobeerd had de "witte dame" te bereiken verscheen zij weer naast mijn bed. Ik vroeg haar hoe ik thuis kon gaan kijken. Zij maakte mij duidelijk dat zij niet altijd in de gelegenheid was, mij op te zoeken en te begeleiden. Maar zo verzekerde zij mij, wanneer zij tijd had zou zij komen en mij helpen. Ik mocht echter vooral niet denken aan die kaleidoscoop ervaring, want uittreden moest geleerd worden. Natuurlijk probeerde ik het toch. Maar dat werd een nachtmerrie die uiteindelijk wordt verbroken door de witte dame en een rare man. Achteraf meen ik, dat het een Javaan was, maar toen kon ik dat niet weten. Daarop beloofde de witte dame mij dat zij, wanneer ik geduldig zou zijn, zij mij elke keer wat meer zou leren tot ik in staat zou zijn zelf thuis te gaan kijken wanneer ik maar wilde. Enkele van haar regels zoals ik mij die herinner geef ik hierbij: zorg dat je lekker ligt. Wees niet bang. Denk sterk aan de plaats waar je heen wilt gaan. Blijf daaraan denken, wanneer je wat duizelig wordt. Wil je teruggaan, denk dan aan je bed. Wanneer je andere figuren ziet mag je niet met hen meegaan, niets van hen aannemen. Kijk goed, probeer niet te spreken, men hoort je toch niet. Wanneer je je grootvader of je moeder streelt zullen zij weten, dat je er bent geweest. Maar dan hebben zij alleen maar van je gedroomd.

Heimwee is kennelijk een goede leermeester. Ik leerde al snel zelf naar huis te gaan. Toen mijn moeder en grootvader verhuisden naar Rijswijk bleek bovendien, dat ik werd aangetrokken door de personen en niet door de plaats die ik mij voorstelde. Wat overigens alweer tot een wat wonderlijke situatie voerde: het nieuwe huis had een nogal ongebruikelijke indeling. Zo kwamen vreemdelingen zelden meteen in de huiskamer terecht. De eerste deur die zij open deden in de hal - schijnbaar voerende naar de voorkamer - , bracht hen prompt op de w.c.

Toen ik voor het eerst in het nieuwe huis kwam, stormde ik natuurlijk regelrecht de voorkamer in om opa te begroeten. Uiteindelijk was ik 's nachts al vaak genoeg het huis rond geweest. Maar toen bleek dat ik zonder vragen wist waar zakdoeken, bepaalde boeken, opa's tabak e.d. lagen keek moeder toch wel wat zuinig. Vooral toen ik op de vraag hoe ik dat zo opeens wist te vinden ten antwoord gaf dat ik uiteindelijk al vaak genoeg hier was geweest. Nog sipper keken moeder en opa toen ik zei, dat ik hen dan altijd ook een zoen had gegeven en dat zij dan die nacht van mij droomde. Er werd ijverig overheen gepraat. Opa keek bedenkelijk en moeder had, achteraf bezien, de zenuwen. Maar iets zeggen over spiritisme, uittreden, mediums? Vergeet het maar.

BILJARTEN OF DE GEEST

Ik maak nu een sprong van vele jaren. Wel had ik vaak "voorgevoelens" maar zien deed ik niets meer en zo ik al uitgetreden ben in die tijd herinner ik mij daarvan niets meer. Toen ik een jaar of 26 was kwam ik op een andere manier in contact met het paranormale. Met enkele vrienden probeerden wij eens te werken met kruis en bord. Verveling was de reden, inzicht en kennis waren het grootste gebrek daarbij. Omdat er echter vreemde resultaten kwamen, die wij niet geheel thuis konden brengen besloot een van ons een "expert" te raadplegen die hij

kende. Het was de heer J. Buitendijk. Deze verklaarde, oreerde en ontdekte in ons groepje een 3-tal mediums. Enkele séances werden gehouden en middels allerhande plechtig gefrommel met de handen en "kijk mij in de ogen" werd ook ondergetekende in "trance" gebracht. Toen men mij vertelde, dat ik rond een half uur aan het woord was geweest geloofde ik daarvan niets. Ik meende, dat men een grap met mij uithaalde. Maar omdat die andere "mediums" van die vreemde en soms treffende dingen zeiden of beweerden te zien bleef ik toch enige tijd bij het clubje, dat echter al snel uiteenviel. Lange tijd daarna ontmoette ik op straat de heer B. Na de bekende verhalen van "Hoe gaat het" nam hij mij mee naar huis. Hij had een tafelbiljart waarop wij even speelden, had wat lekkere drankjes onder de kurk en was werkelijk erg aardig.

Toen hij mij dan vroeg of ik niet een avondje in de week tijd voor hem had stemde ik onmiddellijk toe. De eerste afspraak werd gemaakt voor een zondagavond. Vol dorst en speelzin arriveerde ik, ontdekte dat de gehele kamer vol zat met oudere mensen, werd op een soort troonzetel gezet en kreeg koffie. Zuivere koffie was het zeker niet. De heer B. had mij niet voor biljarten enz. maar voor een séance uitgenodigd. Ik wilde niet onvriendelijk zijn. Uiteindelijk had ik het al eens eerder gedaan. Dus liet ik mij bewimpelen en bewampelen, staarde ogen, kreeg slaap en hoorde later dat ik een goed medium was... en wel bedankt, Karel. Bij mijzelf dacht ik, dat er van de vijf zo hier en daar wel een paar op de loop zouden zijn maar de vertering na het hypnotische dutje was prima, de mensen uiteindelijk toch wel vriendelijk en na een uur of zo kwam zelfs het biljart nog even op tafel. Toch zou ik toen zeker niet doorgedaan zijn met séances wanneer B. en later ook enkele anderen daar niet met zoveel nadruk om hadden gevraagd. Wel maakte ik hen duidelijk, dat ik zelf niet bepaald geloofde dat door mij de mogelijkheid bestond om geesten aan de lijn te krijgen. Maar daar daarom alleen welwillend gelachen werd konden zij wat mij betreft krijgen wat zij wilden. Maar zelfs nu nog denk ik vaak dat ik kwam om te biljarten en uiteindelijk een loopbaan als medium begon.

VERANTWOORDING

In de voorgaande bladzijden schetste ik in grove trekken de geschiedenis van mijn paranormale mogelijkheden en hun ontwikkeling. Maar ook wilde ik U althans enigszins duidelijk maken hoe mijn opvoeding een bepaalde levenshouding ten gevolge moest hebben. Wanneer je als kind wordt opgevoed in een gelovig gezin ben je geneigd, alles wat je verkondigd wordt ook nog later zonder meer voor zoete koek aan te nemen. Zelfs wanneer je later zelfstandiger gaat denken zul je bepaalde "waarheden" nooit geheel in twijfel kunnen trekken, al is het alleen maar, omdat je daardoor ook twijfels zoudt moeten koesteren t.a.v. je wijze van leven en handelen.

Voor mij was dit anders: Opa van der Nagel was te lijmen met een bijbelspreuk, moeder met een weesgegroetje, opa van Nuffelen met een mop en een van mijn tantes reageerde altijd vertederd wanneer je iets vroeg over een "meester". Wat voor anderen in hun jeugd eeuwige en onveranderlijke waarheden waren betekende voor mij niet veel meer dan een middel om mijn zin te krijgen. En wie wil als kind uitmaken welke volwassenen nu gelijk hebben en wie niet? Een snoepje of later een kwartje voor de bioscoop is veel belangrijker. Denk nu niet, dat ik geheel areligieus ben. Ik heb wel degelijk een geloof, maar dat is dan wel mijn eigen zaak. Wie zo lang met openbaringen en dogma's heeft gegoocheld als ik is niet meer geneigd zelfs een bijbel als het onveranderlijke juiste woord van God te beschouwen.

Een houding die overigens nogal eens moeilijkheden voor mijn opvoeders heeft opgeleverd. Wanneer de conrector van de katholieke kostschool Saint Louis, godsdienst les gaf kon hij er op rekenen, dat elk verhaal onderbroken werd door lastige vragen. Zoals de vraag; hoe de walvis Jonas kon inslikken, omdat het beest volgens de leraar biologie alleen maar heel kleine diertjes at omdat hij een heel klein keelgat had. En later, toen ik te maken kreeg met een leek-godsdienstleraar die steeds weer de onfeilbaarheid van de paus ter sprake bracht heb ik zelfs een Duitse "Geschichte der Pápste" doorgewerkt om de man lastig te kunnen vallen met gegevens omtrent de Borgia's, de Orsini en zelfs met het verhaal van de "paus in Johanna".

Het gevolg van deze houding was, dat ik in Saint Louis werd uitgenodigd om deel te nemen in het zangkoor dat - vreemd genoeg - daarna vaak repeteerde wanneer de heer van Aalst zijn godsdienstles in mijn klas moest geven. En op de Mulo zat ik achterin en kon na enige lessen en woordenstrijd ongehinderd in plaats van kerkgeschiedenis en godsdienstleer mij bezig

houden met de voor mij veel spannender avonturen van Karl May of Lord Lister. In de dagen was dit alles voor mij alleen een grap, ofschoon ik mij nu afvraag, of ik niet aansprakelijk kan worden gesteld voor enkele maagzweren in wording. Maar een ding is zeker: een vrome, zwijgzame en ware gelovige ben ik nooit geweest. Nu kunt u waarschijnlijk ook beter begrijpen, waarom voor mij in het begin séances alleen maar een "lolletje" was. Een soort grap waar wel wat raadsels aan kleefden, maar waarvan ik waarschijnlijk al snel genoeg zou hebben gekregen, wanneer er niet een paar eigenaardige ontwikkelingen ontstaan waren. Er kwamen sprekers door die zich aankondigden als "lid van de Orde der Verdraagzamen". En door die lessen bleek een kapot huwelijk opeens weer in orde te komen. De betrokkenen waren mij zeer sympathiek en het feit dat zij wilden scheiden trok ik mij, mede om de kinderen, nogal aan. Toen beiden partners mij kwamen bedanken omdat zij elkaar weer gevonden hadden dank zij séances begon ik voor het eerst na te denken over alles wat tot dan voor mij alleen maar een spel geweest was. Voor het eerst begon ik mij af te vragen wat er eigenlijk aan de hand was. Tot op dat ogenblik had ik mij tevreden gesteld met het antwoord dat alles natuurlijk voortkwam uit onderbewustzijn en mede door hypnose van de heer B. werd bepaald. In de volgende jaren heb ik veel geëxperimenteerd op alle gebieden van het occultisme. Bij pogingen tot uittreden kreeg ik uiteindelijk contact met enkele van de entiteiten die "doorkwamen". Ook de magie werd voor mij een zaak om te bestuderen en zelfs enkele experimenten te doen.

Het gevolg was dat ik meer en meer begon te begrijpen, dat hetgeen er door mij werd gesproken een grote invloed had op anderen en dat ikzelf als medium voor dit alles aansprakelijk was. Let wel, ik heb mij nooit aansprakelijk geacht voor alles wat "doorkomt". Daarop kon, kan en wil ik geen enkele invloed uitoefenen. Maar wel wilde ik invloed hebben op de entiteiten die middels mij zouden kunnen spreken. Iets wat in het begin zeker niet zo eenvoudig was als het klinkt.

Door in uitgetreden toestand steeds weer contact op te nemen met enkele entiteiten - u kent daarvan mogelijk nog het pastoortje, Theodotus en de Chinees - leerde ik samenwerken met enkele "beschermers" en werd mij tevens duidelijk gemaakt, hoe ik door alleen op bepaalde ogenblikken en verder nooit toe te geven aan de aandrang tot trance, kon voorkomen dat niet-gewenste sprekers van mij gebruik konden maken. Het peil van de séances werd daarna steeds beter. Dank zij de lesjes die ik kreeg leerde ik ook steeds minder afhankelijk te zijn van de heer B. en zijn ingrijpen. Ik leerde letten op veranderingen in de mensen die regelmatig met mijn trances geconfronteerd waren geweest en kwam tot de conclusie dat velen van hen er beter op werden, prettiger in de omgang, beter voor hun medemensen. Kort daarop stelde ik mij exclusief en zonder voorbehoud ter beschikking van de O.D.V. in de geest. De wekelijkse séances werden al snel zo druk bezocht dat het niet meer mogelijk was deze in huiselijke kring te houden. Voortaan kwamen wij bijeen in een klein zaaltje aan de Mauritskade. Voor mij betekende dit een enorme verantwoording: mensen leren op een bepaalde wijze te denken, leren het leven op een bepaalde wijze te benaderen betekent ook dat je aansprakelijk bent voor alles wat je zo in hun leven en denken verandert. Ik heb de verantwoording daarvoor uiteindelijk bewust en zelf aanvaard. Maar gemakkelijk draag je die nooit. Altijd weer vraag je je af of men door jouw niet in moeilijkheden komt die zonder je optreden nooit zouden zijn ontstaan. Maar om te kunnen séanceren is een zekere innerlijke rust noodzakelijk. Ik zou die rust mogelijk na enkele jaren al kwijt zijn geweest wanneer de "witte dame" ook nu voor mij niet een rol was gaan spelen. Zij leerde mij, dat een medium afstand dient te nemen van zijn werk. Hoe minder je je voor de inhoud van hetgeen je brengt interesseert, hoe groter de kans is dat je goed presteert. Je moogt naar de mensen kijken, dingen zien, maar ingrijpen mag je alleen wanneer je eerlijk meent dat je iets voor hen kunt doen wat positief is. Iets wat vooral in het begin voor iemand, die zo bemoeiziek is als ik ben nogal eens moeilijk is. Maar met enige hulp kan een mens veel waarmaken, zelfs indien het soms tegen zijn aard indruist. Van belang was hierbij voor mij de mogelijkheid in de sferen - of een droomwereld, indien u dit verkiest - van anderen te leren wat de beste weg was en bovendien allerhande spanningen af te reageren. Van deze vele z.g. occulte mogelijkheden die ik in mijn werken als medium heb leren kennen en gebruiken is de uittreding voor mij wel de meest belangrijke en bruikbare. Hierdoor krijg je de mogelijkheid dingen te leren, te zien en ook te doen, die op aarde niet of tenminste zo niet mogelijk zouden zijn.

UITTREDEN IS OOK VAAK WERKEN

Zeker, in het begin was uittreden voor mij een mogelijkheid om mij op aarde te verplaatsen tijdens de slaap. Een goed middel tegen heimwee, een leuke mogelijkheid om gegevens op te doen over plaatsen waar je zelf nooit was geweest maar waarover veel met je gesproken werd. Toen ik eenmaal mijn werken als medium ernstig begon te nemen waren er voor mij heus innerlijk nog wel enkele moeilijkheden en weerstanden te overwinnen. Maar dank zij mijn kontakten met de "witte dame" was ik al in mijn jeugd enkele malen in die lichte wereld geweest die men gemeenlijk zomerland noemt. Het is dus geen wonder dat ik daar mijn licht op ging steken. Ik kreeg er "lessen", mocht mij er ontspannen, zocht antwoorden op vragen die bij mij gerezen waren. Maar naarmate ik weer regelmatig in contact begon te komen met steeds weer dezelfde entiteiten begon ik ook meer en meer te beseffen, dat je ook op dit vlak van bestaan wel degelijk werk kunt en moet verrichten.

Ik kwam er toe mee te gaan met entiteiten die "naar het duister" gingen om iemand te helpen "het licht te zien". Ik zet deze termen opzettelijk tussen aanhalingstekens, want zij stroken voor mij niet met de feiten, maar moeten wel gebruikt worden omdat ik niet weet, hoe ik op een andere wijze mijn bedoelingen en bestrevingen duidelijk zou moeten maken. "Afdalen in het duister" is zoiets als binnendringen in een meer of minder ernstige nachtmerrie, soms vormen vol verschrikking, soms eerder saaie, vervallen huizen en straten waarin alles aan het bederven schijnt te zijn en niets meer werkelijk geheel zichzelf lijkt. Ik leerde, dat je door het uitzenden van bepaalde gedachten contact op kunt nemen met entiteiten die hier graag vandaan willen en ook de waarheid omtrent zichzelf niet meer geheel schuwen, maar de weg niet kunnen vinden. Wanneer je zo "afdaalt" breng je een soort licht met je. Ook dit is een kwestie van beseffen. Ik heb dan ook na vele dergelijke belevingen onder geleide geleerd zelf dit licht uit te stralen en zo nodig uit te breiden tot een persoonlijkheid die het "duister" verlaten wil zich daarin veilig kan weten voor de invloeden uit de nachtmerrie wereld.

Maar er zijn meer zaken, waarbij men ook een uitgetreden mens maar al te goed kan gebruiken. Zo is er het "afhalen" van mensen die op sterven liggen. Een wonderlijk gebeuren. In het begin kon ik niet begrijpen waarom je dit ook niet kunt doen bij mensen die je goed gekend hebt. Nu weet ik, dat de stofgebonden geest ook in uitgetreden toestand ook emotioneel kan reageren in deze situatie en daardoor voor zich en anderen, zelfs voor degene die overgaat, moeilijkheden kan veroorzaken. Bijna altijd heb je bij een dergelijke bezigheid een geleider die uitmaakt wanneer je in moogt grijpen. Maar de wijze waarop je dit doet blijft geheel aan jou overgelaten. Kennelijk heeft men de ervaring opgedaan dat iemand die nog op aarde leeft zich beter in kan denken in de problemen van iemand die sterft dan een geest, die reeds enige tijd dood is. Vooral bij mensen die onverwacht sterven is een benadering van een medemens kennelijk belangrijk. Daar ik van nature lui, niet bepaald gebrand ben op dergelijke karweitjes word ik meestal geroepen voor zaken als verkeersongelukken, hartverlammingen en dergelijke.

Hierbij gaat het vooral om zo iemand een beeld te geven van zijn eigen dood en de omstandigheden daarvan. Het is in feite een soort telepathisch overbrengen van een voorstelling, gevolgd door een uitwisseling van gegevens die je mogelijk als een soort gesprek kunt aanduiden. Juist omdat de betrokkenen in de war zijn is het vaak moeilijk om een eerste contact tot stand te brengen. Dat vergt zoveel concentratie en inspanning, dat je gewoonweg doodmoe bent nadien. Heeft de betrokkene eenmaal het feit van zijn "dood"-zijn aanvaardt, dan neemt gemeenlijk de een of andere geest het werk verder over. Gelukkig heb ik maar zelden dergelijke taken te verrichten terwijl ik in trance ben. In de meeste gevallen kijk ik zo hier en daar rond op aarde of zoek ik de een of andere vriend in de sferen op. Dat kost minder moeite en is vaak bovendien erg leuk. Een van mijn liefste kontakten is de entiteit die men op aarde nu kent als Henri. Hij weet altijd wel weer iets nieuws te vertellen, heeft vaak aardige grappen in voorraad en geeft mij het gevoel, dat ik er helemaal bij hoor. Van enkele anderen kan ik dit niet bepaald zeggen. Je voelt je bij hen eerder als een schooljongen, die even mag spreken met de bovenmeester. Je leert er soms heel wat van, maar leuk is anders. Dan is er nog een plekje, waar ik soms tot rust probeer te komen. Maar dan moet ik ook als mens op aarde al een bepaalde instelling bezitten, anders kom ik niet zover. De moeilijkheid van de sferen is, dat zij niet werkelijk te beschrijven zijn. Wanneer je probeert dit toch te doen, dan vertel je in feite een soort verhaaltje dat nooit méér kan zijn dan een niet erg gelukkige gelijkenis. In menselijke woorden omgezet zou je kunnen zeggen, dat mijn lievelingsplek een soort theekoepeltje is dat hoog tegen een berghelling aan ligt. Aan alle kanten is het open,

maar er loopt een soort balustrade omheen waar tegenaan je kunt zitten op een soort banken. De vloer is geheel vrij van alle meubels en uitgevoerd in een soort tegelachtige bekleding van zwart-witte ruiten. Op de een of andere manier kan ik midden op die vloer altijd erg ontspannen zitten. Je mediteert a.h.w. terwijl grote hoeveelheden denkbeelden en voorstellingen in je opdoemen en weer verdwijnen.

Daarvan herinner je je later niet veel meer. Maar je bent wel tot rust gekomen en krijgt de indruk, dat je op de een of andere wijze ook kennis hebt opgedaan, ook al kun je je niet te binnen brengen welke dit dan zou moeten zijn geweest. Het is moeilijk na te gaan hoe lang dergelijke belevingen duren. In enkele gevallen kan ik wel nagaan, dat een "taak" mij gemeenlijk tussen de 15 minuten en een uur kost. Maar alle andere belevingen zijn eenvoudig niet te herleiden tot stoffelijke tijd omdat je eenvoudig niet weet hoe lang je nadien nog nadroomt. Omdat ik tijdens mijn séances wel uittreed, maar dan een tijdslimiet heb gesteld, zal ik zelden tijdens een séance "werken". Daardoor komt de verhouding tussen werken en uittreden voor mijn plezier bij mij gemiddeld 1 tegen 4, maar ik heb sterk de indruk dat bij degenen die geen voltrance werk doen deze verhouding ongunstiger ligt. Men heeft mij wel eens verweten dat ik wel zeg uitgetreden te zijn maar nooit bereid ben mijn ervaringen in die toestand dan ook even weer te geven. Mijn antwoord op dit verwijt is eenvoudig genoeg: de herinnering die je er aan hebt is vaak vaag. Wat je doormaakt is niet geheel in woorden uit te drukken. Waarom zou ik dan b.v. in de pauze van een séanceavond mij de moeite geven om sprookjes te vertellen? Wie dergelijke dingen niet zelf en bewust heeft meegemaakt zal immers toch niet kunnen begrijpen wat je bedoelt?

Ik acht het dan ook beter vaag te blijven en ten hoogste enkele waarnemingen die ik op aarde deed te vermelden. En voor de rest ben ik altijd weer geneigd om, overigens vriendelijk, de nieuwsgierigen voor te houden dat dit mijn eigen zaak is: een privé beleving die anderen in feite niets aangaat.

MEDIUM ZIJN IS NIET ALTIJD EEN LOLLETJE

De mensen waar je mee te maken krijgt op de verschillende avonden zijn niet altijd even gemakkelijk om mee om te gaan. Degenen die mij al langer kennen zijn over het algemeen bereid mopjes uit te wisselen of zeggen ten hoogste iets over het verloop van de bijeenkomst. Maar o wee wanneer er iemand aanwezig is die helderziende is of denkt te zijn. Want zo iemand is veelal niet tevreden voor je alle waarnemingen hebt aangehoord, en dat terwijl je in feite in vrede een kop koffie probeert te drinken om even wat bij te trekken. In de loop der tijd heb ik zelfs bepaalde afweertechneken ontwikkeld. Wanneer iemand enthousiast bezig blijft alle geesten te beschrijven die rond mij werden waargenomen vraag ik - gemeen genoeg - of men ook een figuur heeft gezien waarvan ik persoonlijk zeker weet, dat die niet aanwezig was.

U zult verbaasd zijn wanneer u hoort, dat 9 van de 10 er in vliegen en onmiddellijk enthousiast op een dergelijk gezegde ingaan. Ik weet dan ook, dat de eerst volgende vraag gemeenlijk zal zijn of dit een beschermer of een familielid is. Waarop ik met een dood nuchter gezicht pleeg te antwoorden, dat ik juist deze geest geheel niet ken. Dat is dan meestal wel afdoende. Soms krijg je ook te maken met mensen die langdradige betogen over geestelijke en esoterische zaken kwijt willen. Meestal luister ik tot ook hier uiteindelijk mijn geduld uitgeput is. Dan onderbreek ik, zeg een paar woorden en ga over op een nogal schuine mop. Helpt dit niet, dan volgt er een, die wat gemener is. Meestal zijn drie van dergelijke grappen voldoende om alle hooggeestelijke interesse af te wentelen op andere aanwezigen. Moeilijk wordt het wanneer de mensen werkelijk problemen hebben. Dan ben je aan het werk wel verplicht toe te horen en waar het mogelijk is ook enige raad te geven. In de loop van de tijd heb ik zelfs geleerd niet hatelijk te reageren wanneer men je voor zaken van niets of dwaze vragen een tijdlang in beslag neemt. In de eerste jaren dat ik als medium werkzaam was reageerde ik wel wat scherper. Ik herinner mij nog een dame die met alle geweld even onder vier ogen met mij wilde spreken. Toen ik uiteindelijk toegaf en haar in een soort bestuurskamertje - deur open natuurlijk, want ik ben ook niet helemaal gek - te woord stond toonde zij mij 7 foto's van mannen. Haar probleem luidde: wie van deze heren moet ik trouwen? Ik keek haar eens aan en, onbezonnen als ik toen nog was, sprak ik: mevrouw, u hebt alle zeven uitvoerig geprobeerd. Wanneer u het nu nog niet weet, hoe moet ik het dan weten? Dat kostte de orde een tot dan toe trouwe klant. Overigens: ik heb hierop nooit toespelingen gemaakt en het verhaal zelf vertel ik nu, na meer dan 25 jaren alleen zonder ook maar aan te duiden wie de

persoon in kwestie was. Want het nevenbaantje van een medium is heel vaak: voor biechtvader spelen. Wat betekent, dat je ook een soort biechtgeheim moet kennen. Een ander facet zijn de mensen die je komen vertellen dat je de gave voor niets hebt gekregen en dat je die dus ook voor niets aan de mensen ter beschikking kunt en moet stellen.

Diep in mijn hart betreur ik het, dat het niet mogelijk is dergelijke typen eens een week lang - langer hoeft niet - mijn werk te laten doen. Dan zouden zij al snel tot de conclusie komen dat het geven van meerdere séances per week, het uitwerken van verslagen e.d. zodanig veeleisend en vermoeiend is, dat alleen iemand die zelf kapitaal heeft in staat zou zijn dit zonder vergoeding te doen. Maar ja, dat gelooft men dan toch niet. Voor dergelijke mensen ben je eerder een soort geestelijke jukebox waarop een ieder naar verkiezing voor een schijntje of om niets zijn geliefde toespraak of vraagbeantwoording kan kiezen terwijl het instrument hun in feite dank verschuldigd is omdat zij immers zin geven aan de gave die men heeft. Deze soort toehoorders wordt gelukkig de laatste tijd minder. Men heeft er kennelijk vrede mee, dat je beroeps bent, vooral omdat men wel beseft dat je heus geen kapitalen overhoud aan de avonden.

Heus, ik heb niets te klagen. Ruim 30 jaren leef ik nu geheel of gedeeltelijk van mijn gave. Maar dan wel op een peil, dat vaak ver onder modaal lag en eerst in de laatste jaren deze norm begint te bereiken. Zoals u weet ben ik in loondienst bij de OdV. Het grote voordeel hiervan is, dat ik gewoon werknemer ben, met alle verzekeringen en lasten die aan deze status verbonden zijn. Het betekent ook, dat anderen voor een groot deel beslissen over hetgeen je zult gaan doen. In het verleden heb ik, ondanks alle verdraagzaamheid, heus wel eens ruzie gehad met het bestuur. Al voel ik er niet veel voor alle vergaderingen van dit achtbare lichaam bij te wonen, toch wil ik wel graag eerst op de hoogte worden gebracht voor men een beslissing neemt die mijzelf aangaat. Een enkele maal ben ik zelfs zover gegaan, dat ik eiste schriftelijk toestemming te krijgen voor bepaalde zaken omdat men nu eenmaal geneigd was mondelinge afspraken na enige maanden geheel te vergeten. Ook dit is langzaam beter geworden. Maar ook nu nog beseft men soms niet geheel, welke prestaties men van mij vergt. De oudere bestuursleden hebben langzaam wel begrepen dat ik bepaalde zaken minder aanvaardbaar vind en zijn bereid met mij overleg te plegen omtrent b.v. extra vrije tijd die ik soms meer dan hard nodig heb. Maar zoals de laatste vijf jaren meer dan goed gaat en ik in feite de laatste 15 jaren over het bestuur werkelijk in geen enkel opzicht te klagen heb, zo blijft het werk. En dat kan zwaarder zijn dan menigeen vermoedt.

WERKEN IS UITPUTTEND

Een séance van rond 20 personen is gemeenlijk gemakkelijk. Zij kost je weinig kracht, de resultaten zijn meestal goed tot zeer goed. Anders wordt het, wanneer je met b.v. 50 of meer personen te maken krijgt: een kleine groep wordt al snel een eenheid. Een grotere groep echter bevat bijna altijd een paar "kliekjes". Mensen dus, die niet geheel passen in een eenheid. Sinds ik met dit werk begonnen ben heb ik steeds weer moeten ervaren dat naarmate de groepen meer in evenwicht zijn het voor mij moeilijker wordt te werken. Mijn theorie daarvoor stelt, dat hier sprake is van tegengestelde reacties en gedachte-uitstralingen die door mij als medium verwerkt moeten worden.

Zeker is wel, dat ik eens gewerkt heb voor een groep mensen, die op twee na geheel niet geloofden in de eerlijkheid en juistheid van mijn werk. Die avond verliep voor mij normaal, zonder extra vermoeidheid, zonder de toestand van uitputting, die ik soms na een bepaalde bijeenkomst ervaar. Een bijeenkomst met een groep parapsychologen echter, die te samen met een gelijk aantal leden van de orde een bijeenkomst bijwoonden bracht mij niet alleen lichamelijke uitputting, maar betekende bovendien dat het tweede gedeelte van de bijeenkomst niet meer op een voor allen nog aanvaardbaar peil lag. Ik concludeer hieruit - en vele andere soortgelijke ervaringen dat - het publiek niet alleen van invloed is op het verloop van een bijeenkomst, maar dat het bovendien bepaalt of ik moe zal zijn na de bijeenkomst, mij prettiger dan normaal zal gevoelen of lange tijd half verdoofd rond zal lopen.

Ik beseef heel goed, dat mijn wijze van werken bij velen twijfels op zal roepen. Ik bereik immers de trancetoestand vaak zo snel dat alleen ingewijden beseffen, dat er nu een ander aan het woord komt. Toch koos ik al lang geleden voor deze manier van werken. De trancetoestand op zich, hoe interessant in de ogen van sommigen, is niet het doel van de bijeenkomst. Het gaat er om een boodschap of lezing zodanig door te kunnen geven dat de

mensen hun aandacht geheel daarop kunnen richten. Wanneer je eerst lange tijd zit te worstelen om "weg te komen" zal men zich vooral hiermede - en dus met mij - bezig houden en minder aandachtig het gesprokene volgen. Zoals het volgens mij ook van belang is dat je zo snel mogelijk na beëindiging van de trance weer jezelf bent of althans schijnt te zijn. Daarom gebruik ik als basis voor het in trance gaan een vorm van auto-hypnose - of suggestie - die reeds enige tijd voor het begin van de séance kan worden opgebouwd. De ervaring leert mij, dat ik deze toestand rond een uur zonder moeite kan handhaven.

Op het ogenblik dat ik mij dan in de zaal instel is het alleen nog nodig het sleutelbeeld of sleutelwoord voor mijzelf intens te doen opleven en voor je het weet ben je vertrokken. In trance komen kost mij in feite rond 20 minuten. Daarvan ziet men in de bijeenkomsten alleen de laatste fase, die gemeenlijk niet meer dan 20 tot 40 seconden in beslag neemt. Hierdoor wordt de "séance" voor de aanwezigen eerder een normale lezing met een wat vreemd begin. Wanneer je uit trance komt heb je geen begrip van de verlopen tijd. Je bent duf, soms wat high. Wil je als een normaal mens functioneren, dan heb je dus bepaalde gewoontegebaren en handelingen nodig. Persoonlijk meen ik dat het kijken op mijn horloge de mensen niet zal ergeren, evenmin als mijn onmiddellijke draf in de richting van het eerste beste voorradig kopje koffie. Men amuseert zich daar wel mee, maar het geeft gelijktijdig een beeld van normaal zijn. En dat is voor mij het belangrijkste.

Zoals het belangrijk is, dat je normaal aanspreekbaar schijnt te zijn. Standaard reacties op standaard situatie voldoen hierbij heel goed. Alleen maak je wel eens de fout een gesprek dat voor het begin van de zitting met iemand voerde weer op te nemen alsof er geen onderbreking was. Met dit alles bereik ik gemeenlijk toch wel het gestelde doel: zo normaal mogelijk schijnen, geen nadruk leggen op de trance en zo alle aandacht laten vallen op de inhoud die wordt gebracht. Maar dit betekent nog niet, dat je niet moe bent. Degenen die spreken over zaken als "de geest zal u eerder kracht geven dan gebruiken" beseffen gemeenlijk niet, waarvan zij spreken: de tijd, die je gemiddeld na een séance nodig hebt, om weer je normale kracht te herwinnen bedraagt gemeenlijk ongeveer 24 uur. Daar echter séanceren mijn vak is geworden, geef ik gemiddeld 2, soms zelfs 3 séances zonder dat de tussentijd 24 uur kan worden aangehouden. Dat betekent, dat je eigen energie dus telkens iets meer wordt aangesproken.

Naarmate je lange tijd meer dan 4 bijeenkomsten per week geeft wordt de vermoeidheid erger. In feit is het vooral een zenuwspanning die steeds groter wordt. Maar hierdoor kun je ook overdag niet meer zo juist en snel werken als je zoudt willen. En u weet zelf dat een dag waarin alles verkeerd gaat je op de zenuwen kan werken. In het verleden zijn er jaren geweest, dat ik rond 300 séances per jaar gaf. Dit bleek te veel te zijn, zeker omdat ik in die tijd slechts 14 dagen werkelijke vakantie had. Het gevolg was, dat ik niet alleen prikkelbaar en onredelijk begon te worden, maar dat het mij ook steeds meer moeite kostte om de noodzakelijke rust en innerlijke bereidheid te vinden.

Er volgden een groot aantal jaren, waarin ik tussen de 250 en de 220 séances gaf. Door omstandigheden werd het echter noodzakelijk, dat ik mij meer en meer met tikwerk bezig ging houden. Ik had dus op vele dagen een normale dagtaak en bovendien nog een bijeenkomst. Dit voerde tot een zodanige overspanning, dat ik besloot mijn werk geheel te beëindigen. Het was voor mij niet meer vol te houden. Steeds meer persoonlijke fouten, beoordelingsfouten, strijd ook maakten het wij niet meer mogelijk nog werkelijk iets tot stand te brengen. Het bestuur van de orde toonde veel begrip en gaf mij 3 maanden "in de wei" om bij te komen. Daarna hervatte ik mijn werkzaamheden, zij het in een beperkter tempo: rond 200 bijeenkomsten per jaar waren nu de norm. Maar de mens wordt ouder en ouder. De veerkracht, die het mij eens mogelijk maakte zeer vele bijeenkomsten te leiden en bovendien nog daarnaast mijn brood of iets extra's te verdienen door bijwerken is er niet meer. Steeds eerder voel ik mij moe, terneergeslagen. Enige tijd heb ik dit geprobeerd op te vangen door gebruik van daarvoor geschikte middelen. Hierdoor was het mij wel mogelijk goed te presteren, maar gelijktijdig sloeg de uitputting steeds sterker toe wanneer ik eens een paar dagen niets te doen had. Op het ogenblik ligt het aantal bijeenkomsten op rond 180 per jaar. Rond de christelijke feestdagen krijg ik steeds weer ongeveer een week vrij. Toch voel ik mij vaak erg moe. Degenen die menen, dat ik er mijn gemak maar van neem zien dit wel eens over het hoofd.

Soms hoor ik opmerkingen als "deze bijeenkomst zal de volgende maand niet plaats vinden want het medium wil met vakantie". Dat kwets mij. Ik geef wat ik kan. Maar men kan toch van mij niet eisen, dat ik mijzelf te gronde richt omdat men de bijeenkomsten zo op prijs stelt? Heus, van séanceren word je moe, zeker wanneer je het zo vaak doet als ik. De geest helpt je, dat is zeker. Maar er zijn van die dingen die nu eenmaal onvermijdelijk zijn. Een verkoudheid wordt door de geest heus niet even weggetoverd. Koorts, een griep zijn soms ook mijn deel.

Denk niet, dat ik kleinzerig ben en onmiddellijk een bijeenkomst afzeg wanneer ik mij wat minder goed gevoel. Het aantal bijeenkomsten dat ik snip verkouden, met hoge koorts soms, heb gegeven zijn zo langzaamaan niet meer te tellen. Maar te gek is te gek.

Het bestuur van de orde deelde ik dan ook mede, dat ik niet meer bereid ben in te staan voor het doorgaan van alle bijeenkomsten. Wanneer de koorts meer is dan 38 graden Celsius wanneer ik geen concentratievermogen op kan brengen of anderszins mij niet in staat zou gevoelen een séance met redelijk succes en goede instelling te geven zal ik mij voortaan, zelfs indien dit op het laatste ogenblik is, terugtrekken. Kortom, ik ben bereid te werken voor mijn brood en wil niemand teleurstellen. Maar weet u, van séanceren word je werkelijk moe. Een Steravond betekent voor mij, dat ik twee dagen van de kaart ben. En een te zware avond wanneer ik mij niet goed gevoel zou voldoende zijn om mij de eerste maanden alle lust tot geestelijk werk van welke aard ook te ontnemen.

HOE VOELT DAT NU AAN?

Mogelijk denkt u, dat het voorgaande niet bepaald objectief is gesteld. Mogelijk hebt u gelijk. Maar hoe kan ik anders dan vanuit mijn eigen gevoel, beleven, en standpunt reageren?

Wanneer men mij vraagt hoe het nu wel voelt om in trance te gaan probeer ik eerlijk antwoord te geven. Maar of een ander het ook zo ervaart? Wanneer je je begint te concentreren is het eerst een korte, felle inspanning. Al snel begin je je wazig te gevoelen. Het is alsof je wegzinkt in een onmetelijk pak watten. Het schijnt veel overeenkomst te vertonen met de ervaringen die men heeft wanneer een ethernarcose wordt toegediend. Je bent niet onmiddellijk geheel vrij. Het komt voor dat je de eerste woorden van de spreker nog vaag hoort, maar ver weg en vreemd, alsof het iets is, wat je niets aangaat. Dan lijkt het rond je langzaamaan lichter te worden. Wanneer je eens een keer omkijkt zie je jezelf zitten, soms nog ijverig gebarende ook. Maar dan wel heel klein. Je ziet jezelf en de zaal - zover die zichtbaar is voor je - als een stukje Madurodam waar jij, reus die je nu schijnt te zijn, je van afwendt om je bezig te houden met andere zaken.

Wanneer het tijd is om terug te keren in je lichaam krijg je even over je gehele "lichaam" een soort gevoel alsof je geïncarneerd zoudt zijn in een slapend been. Alles prikkelt. Dan heb je nog even de tijd. Op aarde schijnt dat enkele seconden te zijn, maar voor je gevoel is het dan nog ongeveer 5 minuten. De prikkeling verdwijnt weer snel, maar dan begint er iets aan je te trekken. Om een vergelijking te maken: je voelt je opeens of een bretel achter de deur is blijven haken en je nu al rekkende terugtrekt. De ervaring heeft mij geleerd, dat je dan onmiddellijk en zo volledig mogelijk mee moet geven. Doe je dit niet, dan blijft je lichaam soms even onbeheerd achter. Het gevaar op zich is niet zo groot, maar dan moet je alles zelf weer helemaal op gang brengen. Bovendien bestaat er een kans, dat b.v. je hoofd te ver naar voren valt of zoiets.

Door meteen aan de trekking toe te geven kom je bij het lichaam aan op het ogenblik dat de beslagnemende entiteit dit nog niet geheel heeft verlaten. Soms, maar niet altijd, zie je dan diens gestalte of beeld even terwijl je je lichaam overneemt. Er zijn entiteiten die dit kunstje kennen en dan ook heel langzaam loslaten, zodat je in feite alles al hebt overgenomen op het ogenblik dat de "spreker" loslaat. Daar ik gelukkig vaak met dezelfde entiteiten werk lukt dit meestal zonder meer. Een enkele maal is er een kluns bij die eenvoudig met een vaart weg gaat voor je over kon nemen. Maar dat behoort tegenwoordig tot de uitzonderingen, vooral omdat ik de beschermers, die als een soort paranimfen naast je plegen te staan heb gevraagd, elke spreker daarop vooral te wijzen.

Wat betekent, dat ik ongeveer 10 seconden nadat de spreker goedenavond zei al weer voldoende beheersing, heb om met de gewoontegebaren en woorden te beginnen en zo de indruk kan wekken, al weer geheel bijgekomen te zijn. In feite voel je je high in de pauze, maar ook enige tijd na afloop; bemantelen kun je dit wel, zolang je maar niet al te snel

behoeft te reageren. Maar, wijs geworden door enkele ongevallen met mijn bromfiets in het verleden, zal ik nooit haastig reageren en nog meer dan een half uur na afloop rekening houden met een vertraagde reactietijd van mijn lichaam. Nogmaals, dit alles is natuurlijk subjectief beschreven. Maar wanneer men mij vraagt "hoe het is" kan ik alleen maar zeggen wat voor mij schijnt te gelden.

Een andere vaak gestelde vraag luidt of ik mij niet erg bevoorrecht gevoel en erg blij ben dit werk te mogen doen. Waaraan men vaak toevoegt "spijt het u niet, dat u al dat moois zelf niet hebt kunnen horen"? Van dergelijke vragen pleeg ik mij met een Jantje van Leiden af te maken. Maar wees nu eens eerlijk: wanneer u een vak uitoefent, bent u dan altijd blij, dat u moogt werken? Ja? Ik niet. Wanneer je een enkele lezing, desnoods een per week, aanhoort, zo kan ik mij voorstellen, dat dit aangenaam is. Maar wanneer u avond na avond zoudt moeten luisteren, zoudt u het dan niet snel beu worden? Nou dan. Ik doe dit al meer dan 30 jaren.

Soms, wanneer je het gevoel hebt dat je iets bijzonders hebt gepresteerd doet het je plezier, zeker. Maar voor de rest is het eenvoudig werk. Het enige wat ik apprecieer bij het séanceren is de mogelijkheid die ik zo nu en dan heb om met enkele van mijn geestelijke vrienden te babbelen en soms mooie "werelden" te zien. Maar dat is ook lang niet altijd het geval. Wanneer ik dus weer eens naar de koffie ren onder het mompelen dat dit voor mij het belangrijkste ogenblik van de avond is, hoop ik dat u zich niet ergeren zult. Want voor mij is dat naast het eventueel ontvangen van mijn salaris, het enige wat persoonlijk genoten kan worden op de hele bijeenkomst. Vreemd vind ik ook die mensen die onmiddellijk beweren dat je wel een heel goed mens moet zijn om dit werk te kunnen doen. Aanleg voor heilige heb ik nog steeds niet. Je kunt je werk goed doen en toch een rotzak zijn op zijn tijd. Ik voel mij als een handelsreiziger in geestelijke goederen, die zijn brood verdient door in zijn slaap te praten en er nog moe van wordt ook. En al kan ik hard werken wanneer het nodig is en veel opofferen om een goed product te leveren, ik ben nog steeds lui geboren en niet beter geworden.

Ook heb ik wel eens mensen beluisterd die vinden, dat ik zeer plichtsgetrouw ben. Dat ben ik ergens wel met hen eens. Maar het gaat mij heus niet alleen om het werk zelf. Alleen denk ik altijd aan het feit dat er heel wat mensen zijn die tijd, geld en vaak een lange reis overhebben voor een séance. En die kun je toch niet zomaar in de steek laten, niet waar. Maar dat neemt niet weg dat je je soms de gevangene voelt van je beroep en er veel voor over zoudt hebben om eenvoudig eens een snipperdag te kunnen nemen. Alles zal welwonderlijk klinken voor degenen, die een medium als een soort geestelijke jukebox beschouwen. Maar zonder gekheid: je hebt er soms werkelijk meer dan genoeg van. Aan de andere kant is het een soort roeping: je wilt nu eenmaal niemand in de steek laten.

Hoe het voelt om medium te zijn? Soms heerlijk, meestal melig, enkele malen verschrikkelijk.

DANK VOOR DE MOOIE AVOND

Hoe vaak krijg je dat niet te horen? In vele gevallen zijn het nieuwelingen, die voor de eerste maal een dergelijke bijeenkomst hebben bijgewoond of doorgewinterde spiritisten, die niet wisten dat zoiets ook in Nederland bestond. Ergens natuurlijk dwaas. Mij zou men moeten danken voor het feit dat ik aanwezig ben. Al het verdere gaat immers buiten verantwoordelijkheid van de redactie. Maar daar de geest geen antwoord pleegt te geven op dergelijke bedankjes neemt het dan gemeenlijk nog wat wazig medium de honneurs wel waar. Trouwens, het is altijd leuk te horen, dat je werk wordt gewaardeerd. De enige keren dat het mij werkelijk speet tijdens de toespraak elders te zijn geweest met mijn besef was toen men mij vertelde dat tijdens de lezing meerdere malen spontaan applaus had geklonken. Maar ja, je kunt nu eenmaal niet alles hebben. Zoals ik al vertelde ben ik niet geneigd veel geestelijk werk te doen tijdens mijn uittredingen gedurende de bijeenkomsten. Toch komt het wel eens voor, dat je voor een noodgeval wordt geroepen en bij springt. Dan kan het voorkomen, dat je een half uur of meer aanwezig bent aan een sterfbed, dat je de veranderingen ziet van de aura en in vele van de gevallen waarbij ik betrokken pleeg te worden bovendien een soort wanhoop in het resterende denkvermogen van de patiënt. Je doet dan alles wat je kunt om juist dit gevoel van machteloosheid en wanhoop tegen te werken, straalt denkbeelden uit, probeert soms te samen met anderen iemand al voor de feitelijke dood, licht te laten ervaren. Dat zijn karweitjes waar je, zij het voornamelijk geestelijk, een natte rug aan overhoudt. Maar wanneer je het geluk hebt aanwezig te zijn op het ogenblik dat zo iemand sterft en contact maakt met zijn afhalers - degenen die hem verder zullen begeleiden - dan heb je toch wel een erg blij

gevoel. Soms zozeer, dat je teruggekeerd niet direct en geheel kunt reageren volgens de normen van de bijeenkomst.

Het is mij wel gebeurd dat ik iemand die een enthousiast verhaal ophing dat het toch zo erg mooi en goed en technisch zo perfect was geweest tot antwoord gaf: ja, het ging nog net op het nippertje helemaal goed. Wat op het enthousiaste betoog sloeg als een tang op een varken. De Dankbare nam met een bevreesde blik afscheid en ik, toen pas beseffende dat ik verkeerd gereageerd had, liet het er maar bij. Hoe had ik ook uit kunnen leggen, dat ik in het tweede deel van de bijeenkomst aanwezig was geweest bij de overgang van een verkeersslachtoffer dat geheel bekneeld zat ook nog en samen met een aantal anderen alle moeite gehad had om door de golven van pijn heen te breken, die de persoon in kwestie nog meende te gevoelen nadat alle lichamelijke gevoeligheid al lang ten einde was? Zeker, wij hadden hem er uit gekregen en na de gebruikelijke verwardheid was de man in kwestie zelf redelijk vredig meegegaan. Maar leg dat nu maar eens uit aan iemand, die je voor het eerst bewust ziet en die bovendien je een compliment maakt over juist die punten waar je werkelijk geen benul van hebt.

Om zulke zaken te vermijden is het nodig dat je de rol speelt van het nogal onverschillige medium, dat de bedankjes aanneemt als zijn volste recht. De moeilijkheid is en blijft altijd weer, dat iemand die zelf op dit gebied geen behoorlijke ervaring heeft niet in staat is dergelijke verhalen te begrijpen en te aanvaarden. Zeker, het is natuurlijk mogelijk dat ik dit alles alleen maar droom, ook al kun je vaak een gewelddadige dood compleet met ongeveer tijdstip uit de krant halen de dag daarna. Ik zal de laatste zijn om te beweren dat mijn belevingen een objectieve waarheid zijn, ook al heb ik voor mijzelf wel het gevoel dat dit zo is. Neem mij dan ook niet kwalijk dat ik, juist wat dergelijke ervaringen betreft, maar liever zwijg en het motto handhaaf dat alles wat ik in uitgetreden toestand doe geheel en al mijn eigen zaak is. En wanneer u mij komt vertellen dat de avond zo mooi of goed was ben ik u daarvoor werkelijk dankbaar. Want het betekent, dat ik die avond kennelijk niet voor niets gewerkt heb.

Heus, een beetje waardering en zelfs bewondering gaat er bij mij altijd wel in. Maar er zijn nu eenmaal van die dagen dat ik met mijn gedachten en belevingen nog bezig ben met iets anders. Dan lijkt het misschien of ik uw welgemeende dankbetuigingen etc. niet op prijs zou stellen. Daarom uitdrukkelijk: dank u voor de waardering, ik ben blij dat u het een mooie avond, gevonden hebt, maar soms kan ik nu eenmaal niet zo snel overschakelen als ik zou willen.

HEBT U NOG ANDERE GAVEN?

Hoe vaak mij die vraag is voorgelegd weet ik werkelijk niet meer. Maar het antwoord is ja. Ik heb, vooral in het begin van mijn ontwikkeling, heel wat experimenten gedaan. Onder omstandigheden ben ik redelijk goed als helderziende, ik heb enige resultaten behaald als psychometrist, heb aan paranormale genezing gedaan - eveneens met zeer redelijk resultaten - heb uittredingen gemaakt aan de hand van een inductor en zo plaatsen en huizen beschreven waar ik nooit was geweest - altijd redelijk nauwkeurig - al treden soms vooral t.a.v. de omgeving vreemde vertekeningen op.

Maar nu weet ik het wel. Wanneer ik ooit nog dergelijke dingen doe dan is het voor plezier, voor amusement, zoiets van werken op bruiloften en partijen. De ervaring heeft mij geleerd, dat je op dit gebied maar zelden meer dan één ding werkelijk goed kunt doen. Voor mij is dit het voltrance werk dat u van mij kent. Te veel andere zaken nastreven zou de spanningen doen toenemen, meer vermoeidheid veroorzaken en op de duur het werken op mijn huidige volgens mij zeer redelijk niveau - op beheerste wijze - uitsluiten.

Ofschoon ik wel eens met leedwezen bedenk hoeveel een waarzegger met enige reputatie per dag kan verdienen weiger ik toch altijd weer dit soort werk te doen. Wil je werkelijk geheel oprecht werken, dan kun je maar een van de vijf mensen werkelijk voldoende "lezen" en dus goede raad geven en feiten noemen, die in de toekomst inderdaad waar worden. Dat percentage is te klein, om nog maar niet te spreken van de wijze waarop de mensen je raad alleen willen aanvaarden, wanneer zij strookt met de voornemens die zij toch al gemaakt hadden. Trouwens, helderziendheid is ook niet alles, al verlangen sommige mensen daar nog zo naar. Mij is het overkomen dat ik, staande bij een tramhalte, met een wat ouderwets gekleed heer in geanimeerd gesprek kwam. Tot het mij opviel dat enkele andere mensen mij

heel eigenaardig stonden aan te kijken. Toen pas keek ik beter en ontdekte, dat mijn gesprekspartner wel heel erg doorschijnend was.

Dan schrik je wel even. Per slot van rekening denken anderen dan dat je niet goed wijs bent. En de zaak uitleggen maakt het alleen maar erger. In dit geval heb ik maar niet op de tram gewacht en ging nolens volens lopen. Psychometrie is ook al een gave waarmee ik geëxperimenteerd heb. Eens gaf men mij een sieraad in handen met het verzoek er iets van te zeggen. Ik beschreef de oorsprong, het oorspronkelijke gebruik, de winkel waarin het als antiek terecht was gekomen en waar het gekocht was. Tot mijn verbazing was alles juist zover het te controleren viel. Maar daarna was er bijna geen pauze meer waarin mij niet een foto of voorwerp in de handen werd gefrommeld met het verzoek er iets van te zeggen. Het gevolg is, dat ik deze experimenten geheel heb gestaakt.

Ook aan paranormale genezing heb ik gedaan. Soms in samenwerking met anderen, soms afgaande op eigen intuïtie heb ik wel degelijk bij kunnen dragen tot enkele wonderlijke genezingen. Met een andere genezer samen heb ik b.v. ergens in België een vrouw laten lopen, die reeds 10 jaren in een rolstoel zat. Na enkele maanden kreeg ik van haar een briefkaart met bedankje uit Luxemburg, waar zij naar haar zeggen heel wat had afgewandeld. Helaas heb ik ook juist bij dit geval kunnen constateren dat mijn wijze van optreden niet overal in goede aarde valt. Degene die mij bij dit geval betrokken had was een nogal chique heer, compleet met donkere overjas met fluwelen kraag, edenhoed en een onuitblusbare neiging tot preken. In dit geval stelde de man zich, jas aan, hoed voor de buik, op tegenover de rest van het gezelschap en intoneerde. "Geloofst gij aan God? Geloofst gij werkelijk dat God u kan genezen? Dan zal God u genezen". Waarop de genezer aan het werk ging. Ik zag, dat het niet genoeg doorstroomde en ging aan de andere kant van de patiënt staan om zo met mijn eigen uitstraling de zaak te versterken. De patiënt was een zeer dikke, nogal pafferige dame met een goed maar wat onnozel snuitje. Zij lag languit op een couch waar zij door vele handen was neergevleid, en niet zonder steunen van de gewichtheffers. Ik zag dat er wat gebeurde en moedigde haar aan zich om te keren en op handen en voeten te gaan zitten. De feitelijke genezer nam de kreet over en ja hoor, het wonder gebeurde: de dame wentelde zich traag om, kwam inderdaad op handen en voeten terecht en kreet: dat heb ik nooit verwacht. Hoe zit ik er bij ?

Mijn antwoord was mogelijk onoverdacht: nu nog een appel in het mondje en u bent net een speenvarkentje. De kin van de chique heer zakte zo snel en zo ver dat hij bijna zijn hoed uit zijn handen had gestoten. De vrouw in kwestie lachte en schepte kennelijk moed. Na enige aanmoediging kwam zij zelfs, geheel zelfstandig en alleen door de genezer en magnetisch gesteund, overeind. Daarna keek ik alleen nog maar toe terwijl, voorafgegaan door de genezer, de dame enkele malen rond de tafel wankelde en voor het eerst sinds vele jaren weer op eigen benen stond. Maar bij de "deftige heer" was ik voorgoed uit de gratie, ook al nam ik diens strafpredikatie later zonder te veel verweer aan.

Over al die gevallen van paranormaal genezen zou ik nog heel wat verhalen kunnen vertellen. Maar dat is maar één gave. En ik heb nog meer dingen geleerd. Zo ben ik nogal handig in het maken van z.g. kabbalistische staartjes: kleine cijferreeksen waarbij je uit naamgetal en geboortegedallen een reeks conclusies kunt trekken omtrent de aard en zelfs het lot van de mensen. Maar ook dit is en blijft een spelletje, een soort vermaak en wordt door mij niet ernstig genomen. Van astrologie deed ik een overigens zeer beperkte kennis op: ik kan een horoscoop wel enigszins lezen en zelfs maken. Maar daarmee houdt het dan ook op. Beter ben ik in het "lezen" van persoonlijkheden. Dit berust naar ik meen grotendeels op telepathie. Je voelt iemand aan, doet op grond daarvan een uitspraak en gaat dan, geleid door zijn reacties, verder. De mensen menen dan dat je werkelijk aan het waarzeggen bent, maar in feite zeg je alleen de dingen die men zelf al weet en die men verwacht of vreest. Werkelijk waarzeggen is een andere kwestie. Daartoe gebruik ik meestal kaarten die ik volgens bepaalde patronen leg. Het vallen van die kaarten geeft je dan bepaalde associaties waardoor je tot uitspraken komt. Hiermee heb ik inderdaad nogal wat goede resultaten geboekt, maar ook hier blijft er zoveel onzekerheid dat je dit nooit helemaal in ernst moet doen.

In de tijd dat ik mij met magie heb bezig gehouden heb ik geleerd zegels te maken die vaak resultaat schijnen te hebben. Andere zaken echter heb ik reeds na een eerste proeve terzijde gelegd als zijnde gevaarlijk en niet altijd nuttig of bruikbaar. Mijn ervaring is dat je met magie

soms wel iets definitief kunt bereiken, maar dat je hetzelfde meestal beter bereikt door het gewoon zelf te doen. Maar al gebruik ik het merendeel van deze "gaven" niet, ik heb er wel degelijk enige aanleg voor en zou, indien ik mij daarop zou willen specialiseren, volgens mij wel degelijk goede resultaten kunnen halen.

U BENT EEN HEEL BIJZONDER MENS

Dat ik een heel bijzonder mens ben krijg ik elke maand wel weer van iemand te horen. Jammer genoeg, nooit van degenen, die mij het naaste staan. Die vinden mij maar een heel gewone sufferd. Toch vraag ik mij wel eens af, hoe men aan dit waanbeeld komt. Séanceren is eenvoudig werken. En wat meer is, het is een vorm van werken die voor de helft van de mensen zonder meer mogelijk zou zijn, wanneer zij van zichzelf afstand zouden kunnen doen en hun angst voor gek te zitten opzij zouden kunnen zetten. Zeker, het in trance gaan is benauwend. Je kokhalst wat, voelt krampen en bent even erg benauwd. Maar wanneer je daar eenmaal aan gewend bent is het een fluitje van een cent. Het belangrijkste lijkt mij onverschilligheid. Het moet je allemaal niets kunnen schelen en met de krampen moet je eenvoudig meegeven, dan is alles koek en ei.

Zeker, er zijn dingen die ik mij tot een gewoonte gemaakt heb, zoals het even na gaan wat er op een avond met vastgestelde inhoud voor een onderwerp ter sprake zal komen. Maar dat doe ik alleen maar om in de pauze beter te kunnen begrijpen waar de mensen het over hebben, niet omdat ik mij afvraag of het wel goed zal gaan. Verder ben ik een gewoon mens, zoals ieder ander. Mogelijk liggen bij mij de belangrijkheden van de dingen wel eens wat anders, maar dat is dan het gevolg van mijn werk en geen persoonlijke eigenschap. Ik ben van mening, dat hetgeen ik doe door de meeste andere mensen ook gedaan zou kunnen worden wanneer zij maar niet steeds weer voorwaarden aan hun werk zouden willen verbinden. Ik ben nu eenmaal geen vakbondsman en dus geneigd mijn werkgevers met enige vertrouwen tegemoet te treden. Andere kunnen dit kennelijk moeilijker opbrengen. Dat ik tot een minuut voor het begin van de avond rustig moppen tap is ook al niets bijzonders. In de toestand waarin ik dan verkeer is dit de eenvoudigste manier om je vrijblijvend en toch schijnbaar normaal met anderen te onderhouden. Zo er al iets bijzonders is aan mij is dit niet een kwestie van mijn persoonlijkheid, maar van mijn wijze van werken: steeds weer blijkt men zich te verbazen over het feit, dat ik binnen 20 seconden in trance geraak. Er zijn zelfs mensen die op grond hiervan de echtheid van die trance in twijfel trekken. Vaak laat ik dat maar zo. Uiteindelijk gaat het om de inhoud van hetgeen gebracht wordt, niet om de vraag op welke wijze het fenomeen tot stand komt. Het is mij bekend, dat andere mediums vaak meer tijd van node hebben. Zoals mij bekend is, dat sommigen onder hen de gewenste trance alleen na veel gesteun en gekerm schijnen te kunnen bereiken.

In het begin van mijn loopbaan als medium duurde het ook vaak meerdere minuten, enkele malen zelfs een kwartier, "om weg te komen". Dit schijnt op de aanwezigen in te werken en zo hun aandacht voor hetgeen er komt enerzijds te verminderen doordat zij minder redelijk denken en reageren, anderzijds hun geloof in het fenomeen en dus in het werkelijk bestaan en aanwezig zijn van de geest te doen toenemen. Maar telkens weer viel de nadruk op het in trance gaan, niet op de boodschap die volgens mij bijna altijd in de toespraken te vinden is. Al snel leerde ik, dat het mogelijk is middels een proces van zelfhypnose een toestand te bereiken, waarbij je in feite op de grens van de trance verkeert. Een enkele korte concentratie is dan voldoende om de zaak af te ronden en de gewenste toestand op te doen treden. Het voordeel hierbij is dat de aanwezigen niets bemerken van de inspanningen die ondanks alles aan het in trance gaan verbonden zijn en zo hun aandacht op het gesprokene kunnen richten. Hoe ik dit doe? Eenvoudig: je concentreert je op een beeld of woord. Doe dit zo intens, dat je het gevoel krijgt in wolken van watten terecht te komen. Onderbreek daarna de concentratie. Deze toestand is rond een half uur houdbaar, daarna zou men zich opnieuw langer moeten concentreren. Met enige training kan de duur zelfs worden opgevoerd tot rond een uur.

Wie eenmaal aan deze wijze van werken gewend is zal ook in een trein of huiselijke kring dit alles onopvallend kunnen bereiken. Doe alsof je een boek leest, kijk geïnteresseerd naar t.v., kortom, doe alsof je op iets anders geconcentreerd bent. Mijn ervaring is dat het loont steeds dezelfde voorstelling of hetzelfde woord te gebruiken voor concentratie. Dit bekort de tijd die je nodig hebt om je "in de watten gelegd" te voelen. Wanneer je een aantal weken niet "gewerkt" hebt is dit alles weer iets moeilijker: je hebt meer tijd van voorbereiding nodig en ook de werking van de concentratie in de zaal of waar je werkt vergt een aantal seconden

meer. Toch blijft de tijd die je volgens de mensen nodig hebt dan nog beperkt tot rond 30 seconden, terwijl je na vele séances binnen 10 seconden al "wegzakt". De voorbereiding na een vakantie vergt rond 20 minuten, in het seizoen wanneer ik rond 4 à 5 séances per week geef, niet meer dan 7 à 8 minuten.

In feite is het dus eenvoudigweg een kwestie van training en juiste voorbereiding. Maar leg dat maar eens elke maal meermalen aan anderen uit. Neen, dank U. Dan neem ik naar op de koop toe dat men mij een bijzonder mens noemt, al weet ik maar al te goed, dat dat niet waar is. Een enkele maal probeer ik wel eens de gang van zaken duidelijk te maken. Maar zelfs wanneer de mensen het begrijpen blijven zij het als iets ongewoons beschouwen. Je moet zelf deze dingen gedaan hebben om te weten hoe gewoon dit alles is.

BALANS

Je vraagt je vaak af in hoeverre een leven als het mijne zinvol is. Het gedrag van de mensen verandert heus niet zo sterk door alle lessen die zij te verwerken krijgen. Maar soms zijn er uitzonderingen. Een man die een nogal wrevelig en opvliegend karakter had blijkt na enkele jaren bij de orde geweest te zijn aanmerkelijk beheerster en begrijpender, vriendelijker ook, te zijn geworden in zijn benadering van anderen. Twee verslaafden - heroïne - komen mij vertellen dat zij na het bezoek aan de orde de moed hebben gevonden een ontwenningsskuur te volgen en nu al maanden "clean" zijn. Mensen komen er toe, anderen geestelijk te genezen en boeken soms heel aardige succesjes. Mensen die anders waarschijnlijk nooit met elkaar in contact zouden zijn gekomen leren elkaar kennen en waarderen. In Amsterdam zie ik vaak mensen van de Amstellaan of Aerdenhout in gesprek met jongeren van kraakgroepen, kosmosmensen, vroeger zelfs wel met Vondelparkslapers. Maar mensen blijven mensen. In hoeverre dit alles juist en waar is kan ik niet nagaan. Ik kan slechts afgaan op mijn gevoeligheid. En ik meen steeds weer te kunnen constateren dat er in ieder geval zo nu en dan iets ingrijpends gebeurt waarbij de orde een rol speelt.

Daar staan andere, minder positieve ervaringen tegenover, zij het dat die verre in de minderheid zijn. Soms komen er mensen, voor wie dit soort werken en denken eerder schadelijk is dan goed. Ik probeer hen dan vaak duidelijk te maken, dat zij beter eerst eens bij zichzelf orde op zaken zouden stellen en voorlopig maar niet moeten komen. Helaas blijken degenen die dan werkelijk niet meer komen onmiddellijk een ander medium of een helderziende te gaan volgen. Iets wat volgens mij voor hun geestelijke gezondheid niet bepaald goed is.

Je geeft soms mensen raad. Die raad is meestal zo slecht nog niet. Maar degenen die er zo dringend om vroegen blijken niet bereid die raad ook werkelijk en geheel op te volgen. In feite hoopten zij dat je hun de raad zou geven iets te doen wat zij feitelijk willen maar niet zonder bevestiging door anderen aandurven. Na meer dan 30 jaren in dit werk kan ik zeggen, dat ik volgens mijn eigen ervaring meer goed dan kwaad tot stand heb gebracht.

Veel van de zaken die ik kwaad acht zouden ook zonder de orde gebeurd zijn. Mediumschap eist altijd offers. Offers in tijd, in geld, in mogelijkheden. Zoals u mogelijk bekend is ontvang ik een salaris. Dat is ook nu nog zeker niet royaal, maar ik kom in ieder geval wat boven de minima van inkomen uit. Er zijn tijden geweest dat dit anders was, tijden dat ik minder verdiende dan iemand van de sociale dienst voor levensonderhoud placht te ontvangen. Spijt heb ik er niet van.

Mijn leven is afwisselend en vaak spannend geweest. Door mijn medium-zijn kreeg ik een eigen plaats, een eigen betekenis, een doel. Nu ik ouder word ben ik vatbaarder dan eens voor alle spanningen die het werk en mijn leven met zich brengen. Maar dat is bij een ieder zo. Soms valt het werken mij zwaarder dan eens, vaak heb ik weinig of geen lust om te "werken". Maar ik kan tot op heden nog altijd elke gemaakte afspraak nakomen. Dat alleen is al een reden tot dankbaarheid, want niets is zo erg als een zaal met mensen die zit te wachten op een medium dat niet komt opdagen. Op mijn wijze ben ik betrouwbaar geweest voor allen die met mij en mijn werk te maken hadden. Problemen ben ik nooit uit de weg gegaan wanneer zij mij belangrijk toeschenen, maar vrienden heb ik daarbij zelden verloren.

Mijn status als "werknemer" heeft mij de rust gegeven die bijdraagt tot een goed werken: geen zorgen wanneer er te weinig mensen in de zaal zitten om zelfs maar de zaalhuur te betalen, geen ergernis over een agenda die moet worden bijgehouden, geen dubbeltjes tellen

wanneer je een vergoeding voor je werk moet vragen van een vereniging. Altijd weer is er een bestuur dat je vele zorgen uit de handen neemt, altijd zijn er weer vrijwilligers die alle werk doen dat nodig is om de Orde in staat te stellen, het medium zijn salaris uit te betalen. Mogelijk zijn niet alle toehoorders van de OdV tevreden, ik heb zelf alle redenen om dit wel te zijn. Als elke Nederlander kanker ik zo nu en dan, als vele mensen zou ik blij zijn wanneer ik eens een jaar niet behoefte te werken. Zeker. Maar wanneer het er op aankomt zou ik mijn werk niet graag willen missen.

SLOTWOORD

Na al deze betogen weet u ongeveer, wie en wat ik ben. Hopelijk is u ook duidelijk geworden, dat mediumschap niet ophoudt bij het zo nu en dan wat praten in je slaap, dat er meer aan vast zit. Mogelijk had ik mijn keuze uit de gemaakte opstellen anders moeten kiezen, meer andere, voor u interessantere zaken moeten bespreken. De keuze, de bewerking van voorgaande opstellen zijn geheel mijn verantwoording. Mogelijk zegt ook de gemaakte keuze iets over hetgeen ik ben en zoek. Maar alles berust op feiten, ook al heb ik geen namen genoemd. Het is niet goed mogelijk een uittreding geheel te beschrijven zonder te vervallen in parallellen, in beelden die wel ongeveer, maar toch niet geheel juist zijn. Het is niet mogelijk voor mij alle gevoelens en innerlijke belevingen geheel duidelijk en juist weer te geven, zelfs indien ik dit zou willen. Maar dit is een zo eerlijk mogelijk verhaal van een medium over zichzelf.

Ik ben mij er van bewust dat heel wat van hetgeen ik vertelde u vreemd, wonderlijk, ongeloofwaardig voor kan komen. Toch hoop ik u een beeld gegeven te hebben van het leven als medium. Mediumschap is vaak zwaar. Een medium is uit de aard der zaak een wat onevenwichtig mens. Alleen al het overwinnen daarvan vergt heel wat inspanning. De geesten waar je mee te maken krijgt zijn geen halfgoden, maar eenvoudig mensen in een andere wereld. Sommigen onder hen mag je graag, andere vindt je in feite maar vervelend. Wanneer ik spreek over mijn geestelijke vrienden doe ik dit of zij collega's van mij zouden zijn, op hen scheldende wanneer iets mij niet bevalt, dankende wanneer ik tevreden ben. Ik beschouw hen in feite als een soort zakenpartners: ik doe het mijne, maar dan moeten zij ook het hunne doen, en wel op tijd en niet te lang. U komt een dergelijke houding mogelijk vreemd voor, voor mijzelf is zij onvermijdelijk. Er zullen wel meer zaken zijn waaraan u zich kunt storen, zoals aan het feit, dat het woordje "ik" wel het meest voorkomende is in dit betoog.

Ik hoop u echter iets nader te hebben gebracht tot de problemen en mogelijkheden van het mediumschap en in ieder geval iets duidelijker te hebben gemaakt wie nu eigenlijk die vent is, die achter de tafel zit om in onbegrijpelijke redevoeringen uit te breken.

Den Haag, 5 april 1981. Karel van der Nagel.